

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Epistola de vita contemplativa (Scala claustralium) - Cod. Schuttern 6

Guigo <de Castro>

[Schuttern], [17. Jahrh.]

Frater H. M., Tractatus astetico-historicus

[urn:nbn:de:bsz:31-72286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-72286)

Tractatus
Ascetico-Historicus

Continens Passus, Confessionem & Conversionem
hominis cuiusdam peccatoris omnium maximi.

Ad cognoscendam Voluntatem Divinam.

&

Faciendam Misericordiam.

Oblatus

Quia cum Insinuationibus Divinae Pietatis, Clementia &
Misericordia.

Reverendissimo & Amplissimo Praesuli ac Domino, Domino Jacobo
Lebernini Monasterij B. V. Mariae Matris Misericordiae ad
Lutberam Ord. S. P. Bened. Abbati Dignissimo & Vigilantissimo
Domino Praesuli meo ac Patri Gratiosissimo, Observantissimo
& Amantissimo p p p.

Initium

Salutis est, peccatum agnoscere & confiteri.

Seu

Pars prima.

62

1
D
a

0
c
2
r

1

1

1

1

1

Handwritten text, likely a title or header, possibly starting with "Acta" or "Protocol".

Handwritten text, possibly a date or location, such as "Anno 1700" or "In loco".

Handwritten text, possibly a name or title, such as "Magister" or "Doctor".

Handwritten text, possibly a name or title, such as "Magister" or "Doctor".

Handwritten text, possibly a name or title, such as "Magister" or "Doctor".

Handwritten text, possibly a name or title, such as "Magister" or "Doctor".

Handwritten text, possibly a name or title, such as "Magister" or "Doctor".

Handwritten text, possibly a name or title, such as "Magister" or "Doctor".

Handwritten text, possibly a name or title, such as "Magister" or "Doctor".

Handwritten text, possibly a name or title, such as "Magister" or "Doctor".

Handwritten text, possibly a name or title, such as "Magister" or "Doctor".

Tractatus Ascetico-Historici
Prima Partis
Continuatio

Reverendissime Pater Amplissime Prasul su
Domine O. Gratiosissime, Pater observand. me Amand. me

Quoniam Sanctitas in eo sita est atq; perfectio, ut cogitatio-
nes, verba & opera nostra coram Deo & ad gloriam Eius Sancte
instituantur, fiant et perficiantur perfecte. Perfectio quippe
& sanctitas recte colligi potest ac debet ex perfectione actionu
nostrarum, adeo ut is vere perfectus dici possit et sanctus, qui
illas acurate exequitur atq; perfecte, iuxta illud. Juste, quod
iustum est persequeris. Et, In omnibus operibus tuis precel-
lens esto. Proterea, quia non satis est operari bene, id est
fructum aliquem reddere, sed elaborandum, ut semen gratia
Dei tricesimum, sexagesimum, et centesimum proferat fructum
et talenta maxime usuras ad Divinae Maestatis gloriam, et
utilitatem nostram, iuxta illud: Ibunt de virtute in virtute.
Et, Justorum semita quasi lux splendens procedit et crescit usq;
ad perfectam diem. Expropter imitaturus Deum meum, qui
omnia in mensura, numero et pondere disposuit, et quem misit
Jesum Christum tanquam Exemplar meum et obiectum, cuius
laus est in Evangelio, quod bene omnia fecerit, omnia mea dein-
ceps pro possibili bene peragere proposui opera atq; perficere
sapi perfecte. Judicium siquidem existinavi, cum possem ex-

agro cordis mei centesimum colligere fructum, propterea quod
Ter benignissimus salvator meus et servator affatim toties
gratis ac sanguinis sui vobis irroaverit illum; exitum
reddere, id est actiones meas et opera obiter tantum, aut
levi, ut inquit proverbium, perficere brachio, atq; peragere
imperfecte. Deinde quia plurimum interest ac refert bene
capere; dimidium enim facti qui bene capit habet, pro nulla
re magis sui sollicitus, quam, ut conformiter doctrinae ipsius
omnia honeste et secundum ordinem fierent à me deinceps; atq;
ita currerem non quasi in incertum, si puerum, non quasi
aërem verberans, tandemq; comprehenderem acciperemq; bravium,
coronam justitiae, quam repromisit Deus diligentibus se: ij 8
videlicet qui ex amore Dei effluente, ac patria caelestis afflu-
ente ambulantes, permanentes, constantiq; perseverantes in
Eo, qui est Via, Veritas, salus quoq; nostra & vita aeterna,
fidem servaverint et cursum consumaverint. iuxta illud, qui
perseveraverit, usq; in finem, hic salvus erit. dixi nunc
Propterea sanissime necessarium esse iudicavi, planeq; oportere,
me nihil non tentare aut nolui, ut, quemadmodum iniquitates
ante haec concinnaverunt manus meae ac iniustitias, atq; etiam colligata
erant peccata mea et concatenata; ita deinceps veluti con-
spicuis connexa essent archisq; ligata catenis opera mea bona univer-
sa, indifferentia quoq; per intentionem bonam, tanquam Myda-
e^{ae} auricula inaurata, atq; digna reddita quae premiarentur
aeternae; quatenus nempe finis unius operis aut actionis
meritoria gradus existeret futuri absq; ullo alterius uniusquam
facti vitiosi aut remuneratione indigni, intervallo: Et hoc deinceps
sequela aut connexio praecedentis immediata. Verum recordatus
in humilitate et agnosens, quod non finis sufficientes cogitare
aliquid à nobis quasi ex nobis, sed sufficientia nostra e. Q. C.

sit, atq; penderet ex adiutorio gratiae eius: Nam ut loquitur
 Spiritus Veritatis; Nisi Dominus aedificaverit domum, in vanum
 laboraverunt, qui aedificant eam. Frustra etiam nititur aedi-
 ficare Turrim, qui sumptus non habet ad perficiendum: confor-
 miter Doctrina S. Legislatoris nostri et Patriarchae, ab
 initio statim Regulae suae in Prologo dicentis se iubentis
 in haec formalia: In primis ut quidquid inchoas bonum, ab Eo,
 Deo scilicet, perfici instantissimam oratione deprecas: conver-
 sus ad Dominum neum obnixè rogavi, exurocere dignaretur
 in adiutorium mihi, et dare scientiam salutis: atq; cum ea
 unam nocte mysteria regni caelorum. Et ecce Rmè Domine
 salutare vultus mei, Benedictus Deus meus, qui non amovit ora-
 tionem meam, et misericordiam suam à me; emisit lucem suam
 et veritatem suam, ipsa me deduxerunt in montem sanctum suum
 et in tabernacula sua; ubi dum considerabam cum humilitate
 fragilitatem meam unam ceteris vite meae miserijs, meditabar
 invidiam meam naturae meae ad naturam ab adolescentia sua prona
 et inclinata; nec non deinde aliquantulum tantum contemplantur
 et respiciebam Divinam Eiusdem ac Dei ac Domini mei maiestatem
 Maonitudinem, bonitatem et misericordiam quam magnificavit
 mecum; pro initio Conversionis meae perfectionis atq; salutis,
 tanquam fundamentum illam Eccl. ii. in fine libri citati et
 capituli posita sententiam continue ob oculos mentis habere
 inspicere non in strepitu verborum sed silentio, atq; practice
 custodire: pimirum; Deum time, et mandata eius observa: hoc
 est ^{tenim} omnis homo. Id est, cum timore Dei, qui est fons vitae, ex quo
 manat aqua illa salutaris, qua salit in vitam aeternam; nunquam
 oblivisci finis creationis meae et vocationis ad statum religiosum,
 qui est Propius gloria et anima meae salus aeterna resultans necessa-
 - rio.

rio ex timore et observatione mandatorum Dei. Nam si hoc sit
omnis homo, Quia videlicet timere et mandata eius observa-
re, ergo absq hoc nihil est omnis homo, id est, absq timore
Dei et observatione mandatorum Dei nullus homo salvabitur,
quia is qui sine timore est non poterit iustificari: cum solus
timor Dei expellat peccatum. Timor Domini scientia religio-
sitatis, religiositas custodiet et iustificabit cor, dabitq li-
cunditatem atq gaudium. Postquam satis, ut reor,
quis esset terminus, finisq perorationis meae una cum medijs
ad illum tendendi necessarijs, viam iuxta qua percerem ad exilium
in patriam, ex hac lacrynarum valle ad illam caelestem ascenderem
Hierosolimam; perspexeram atq cognoveram: Gile, qui viam
Dei in veritate docet; speculari ne voluit et explorare, an
via illa, quas usq stultus et cecus devio errore per varios
incedens anfractus ambulaveram, certo atq seure ad finem
dirigerent praestitum, terminumq perducerent praefixum?
media pariter nun essent conoria, sufficientq ad illum conse-
quendum? Libens parvi volens, ac inde cum prospexerem, pro-
ter hoc quod animadvertirem vias esse ambrosiosas, difficiles
et laboriosas omnes per quas recedens a via Dei et termino
salutis meae errabundus longe a caelesti Jerusalem in Jericho
profectus sum; deprehendi, propterea quod non respiciens
horum illud immensum, in quo solo sistere debuerat voluntas
mea et requiescere, vocatus sum absq proposito instar for-
nicarum per ardua repertium, quae in summum cacumen
deinde in imum inanes aguntur; quidquid egerim, quidquid cu-
piverim, quidquid molitus fuerim contra me fuisse, omnia er-
rasse studia mea et consilia, quia ad terminum non direxi, quae
Deus Creator meus mihi praefixit. Jam ergo exclamare cogor
sed non nimis sero Deo sint laudes, quia penitentia sero ^{sero} nun-
quam sero, o quanta dementia est, quanta perditio a summo

bono, quò semel adeptò nihil ulterius desiderari potest, quia
 ultra summum non datur locus deflectere et converti ad
 creaturas. ad aeternum certissime ducit interitum, quidquid
 ab ultimo fine abducit. Post hac salus mea et vita
 aeterna, Deus meus, tracturus me in funiculis Aedae, in vinculis
 charitatis totum ad se, inò etiam si inveniret reluctantem,
 compulsurus, ut nihil ~~non~~ ignorarem eorum omnium quae ad
 vitam religiosam, sanctam atq; perfectam instituendam, illumq;
 propter quem perpetuam me diligens charitate creavit, finem
 consequendum, se ipsum, necessaria sunt, amplius aperire oculos
 precepit atq; lustrare praecipit, scandala, offendicula,
 discrimina, scorbos et scabros secundum vias illas antiquas
 erroris ac perditionis bene consideranti perscrutandas, quibus
 plena erant, obsita atq; referta itinera illa, deinceps cautissimè
 sine ut caverem. ubi obtemperans oculos huc et illuc emis-
 sissimè vibrassemq; lumina mentis à Deo illustrata in ipsas
 etiam vias, quae videbantur rectae, at quarum exitus, qui
 hoc ipsum docuit, perducebat ad interitum sempiternum;
 Deus scit, cui soli licet confiteri, quod quot circumspiciens
 reprehenderim scopulos in quos horrendum afflictus non semel
 duntaxat pro dolor! sed plus millies offenderam. quot per-
 spexerim pericula in quibus perieram, quot viderim sentes ve-
 resq; quibus sponte succiatus lethaliter fueram et vulneratus,
 quot deniq; repererim volutabra et latrinas, in quibus non
 novis volutatus, sed etiam totus quantus immerfus et infixus
 illarum in profundo adeo fueram deturpatus, ut non amplius
 apparuerit substantia in anima mea, seu efflores Eiusdem
 qui fecit et creavit me ad imaginem suam, sed maledictae
 Circæ, voluptuose delectationis, concupiscentiae carnalis atq;
 peccati incantationibus turpior, nigriorq; ipso Cacodemone

effectus in nefandissimi monstri atq; abominabilissima chimera
formam transformatus aut transmutatus experiam.
Verum cum non sufficeret ei, qui pro sua infinita bonitate et mise-
ricordia omnes homines vult salvos fieri, atq; ad agnitionem veri-
tatis venire; de ijs quae proxime supra dicta sunt, edocuisse me;
perspectam insuper volens et exploratam mihi esse hostium neoni-
multitudinem, nullo non tempore, aut loco ad interuicem persequi
qui ne cessantim; fortissimis interne excitantibus hortatibus, qui
exquirerem perlustraremq; quae, ubiue essent tam intra, quam
extra, tam retro, quam ante me hostium latibula, vestigia, signa
atq; indicia. Quare haud exionum pro anima mea sollicitus, succu-
census quoq; ardentissimo cognoscendi desiderio, quae esset me circum-
inimicorum ad interitum sempiternum quarentium animam meam cogit
nihil omisi quin exactissime adeo impensi salutis meae morem gererem
amanti, deferremq; obediendo Deo Jesu meo. Et statim ac mentis
intuitu acriori quam diligentissime per scrutatus omnia explorare
reperi me atq; perprexi cinctum undiq; hostibus esse, ijs longe poten-
tissimis, vastissimis et pessimis, Mundo scilicet, diabolo, carne,
peccato eiusq; occasionibus. Ad horum itaq; conspectu perquam
horribili exarscens, animum meum postquam retransferam ad con-
flictus et proelia praeterita, in quibus longe frequentius quam
numerata possibile mihi est, faucibus lethaliter et vulneratus,
victus et superatus cum rubore atq; amissione omnis armatura
Dei, subsidij et comectus; gratia Dei; succubui; ne unum quide-
corum omnium ne posse absq; sinulari Dei presidio et gratia super-
rare, recognovi; quapropter totaliter de me diffidens conversus
ad Deum auxiliatorem fortem, in cuius manu fortitudo est atq;
potentia, et cui nec quisquam resistere potest, deprecatus sum, in
hanc formam, quam collexeram prius et conscripseram.
O Domine Deus Exercituum, in me quidem non est tanta fortitudo,
ut possim huic multitudini resistere, quae irruit super me; sed cum
ignorem quid agere debeam, hoc solum habeo residui, ut oculos meos

habeam ad te. Vide ergo Domine, quia circumdederunt me inimici
 mei undique, et laqueum paraverunt pedibus meis, et anima mea tur-
 batus est valde: turbatus est a timore oculus meus, et invehitavi
 inter omnes inimicos meos. Quis deducet me in civitatem munitam?
 quis me liberabit de inimicis meis iracundis? Convertere Domine
 et eripe animam meam, et salva me fac propter misericordiam tuam,
 quoniam non est in morte, qui meos sit tui, in inferno autem quis con-
 fitebitur tibi? erubescant et conturbentur vehementer inimici
 mei, conturbentur et erubescant valde velociter, quia exaudi-
 vit Dominus deprecationem meam, Dominus orationem meam suscepit.
 Discedite a me omnes, qui operamini iniquitatem, quoniam exau-
 divit Dominus vocem fletus mei, non timebo milia populi circum-
 dantis me, quoniam tu Domine, vocasti me, et suscepisti me,
 Exuroere Domine adiuva me semper, ne unquam dominantur mihi
 inimici mei, sed sciant quia manus tua haec et tu Domine fecisti
 eam, et factus es refugium pauperi, adiutor in opportunitatibus
 in tribulatione. sperent in te qui noverunt nomen tuum, quoniam
 non dereliquisti quarentem te Domine, sed exaltasti eum de
 portis mortis, et annuntiet omnes laudes tuas in portis filia-
 tion. tibi derelictus est pauper, et orphanus tu eris adiutor,
 quoties in oratione confitebitur tibi, et extollet manus suas in
 sancta, et benedicet tibi. Oculi enim tui in pauperem respiciunt
 et propter miseriam inopum et gemitum pauperum exurges et
 servabis me et custodies me a generatione hac in aeternum.
 Haec oratione saepius repetita, audivi interne vocem Pristini in
 Cruce coram pendente ac dicentis: ita enim per compositionem
 loci, aut imaginationem coram me presentem intuebar, uti
 alias soles quando mentaliter oro: Venite ad me omnes qui la-
 boratis et onerati estis et ego reficiam vos. Cui ego: o quam
 dulcia faucibus meis eloquia tua o bone Jesu! at quomodo venia

ad te nisi traxeris me in funiculis Aë, in vinculis charitatis;
trahere, trahere, quæso, me ad te, ut curram velut cervus ad fontes
aquarum, qui iam laboro et ambulo vias difficiles et incertas;
Deduc me in viam mandatorum tuorum, quia ipsam volui, et semitas
tuas edoce me, oneratus eheu! sum multis peccatis; adiuva me
et propter gloriam nominis tui libera me, neq; despicias me
Deus salutaris meus. Reverfus exinde in me turmam
inquisitorum hostium latentium intra me cuniculisq; oppugnanti-
um; visu acutiori cor meum omniaq; una eiusdem interiora
cum peruestigavi, pro Deum immortalem! quot non perspet
in eo adversarios infestissimos longe ac perniciosissimos!
plures investigavi quam in numeros cogi possint, sed larvas in-
dutos, ut ne paterent atq; formidarentur. In medio cordis
mei: quod speciem proferre mihi videbatur Campi babiloni-
ci id est confusions ac perturbationis, in quo ager ille, quem
totum repleverant vitæ, et operuerant super faciem eius
Spina, et maceria lapidum destructa erat: videndum primo
se statim obtulit aspectu: / lonoa serie putidorum lionorum
rancidorumq;, nec non congerie ac strue immensa lapidum impo-
litorum, ofensionis scilicet petrarumve scandalis exstructam
intuitus sum cathedram pestilentie, sedemq; erectam iniqui-
tatis: atq; tandem secundum hanc proximè fontem draconis,
et mare mortuum, in quod inimici mei ferre non valentes lucer-
strabat enim in lucernis, proripientes sese illuc viso lumine
abfonderunt à facie mea. Carminibus proinde usus, quæis
planè opus erat, atq; incantationibus Magia Spiritualis, facti-
licitaq;, devinctos in palam exire coegi ad litus, ubi deniq;
detractis larvis abscondita vidi et deprehendi principis vene-
brarum harum, quæis abutebatur hactenus veluti internun-
-ciji, ubi repulgam ferens ipsemet fuisse abactus; capita vidi
Draconum in aquis, reptilia quorum non erat numerus, animalia
pusilla cum maonis, atq; inter ipsa etiam draconem ipsum forma-
-tum

-tum ad illudendum ei; Hydram ipsam et Lernam malorum omnium
 odoratus adverti. Hostes itaq; tam eferos ac detestabiles cum
 intrinsecè, tum extrinsecè perfecte plenèq; contemplatus quando
 aspectaveram, adeo exhorui, ut quò fuo erem auxilium in-
 venturus et prospiduum, vix non honoraverim; naturatò proinde
 antequam periret fuga à me, opus esse ratus sum, cum plena
 fiducia opem petere ac flagitare auxilium in tempore opportuno
 subsidiūq; à Deo: citatè ideo pedibus velut impetu cervus ad
 fontes properat aquarum, affuor in montem, ubi, quia humi-
 liatus eram nimis, voce meà ad Dominum clamavi, voce meà ad
 Dominum deprecatus sum: effudi in conspectu eius orationem
 meam: et tribulationem meam ante ipsum pronuntiavi: ut
 liberaret me à persequentibus me, quia confortati sunt super
 me, et laqueum absconderunt mihi. Brevis postea renovatus
 spiritu mentis recollegi meipsum, dixiq; intra me: persequar
 inimicos meos et comprehendam illos, et non convertar donec
 deficiant: confringam illos, nec poterunt stare, cadent sub
 pedes meos. Et mox irruente in me spiritu Domini qui est
 adiutor fortis, zelatus pro Deo meo, et pro sion: anima mea: /
 habitatione sancta eius zelo magno in via incipientium, seu
 iuroativa, per Cappharnaum / agrum penitentiae: defendere
 paravi in arenam cum inimicis meis; quocirca accipiens armatu-
 ram Dei, loriam fidei, galeam sem salutis, clypeum orationis,
 hastam deniq; mortificationis fletu viriliter contra inimicos
 meos, et ubi cernerem tempus esse maximum aut vincendi aut
 moriendi, succumbens lumbos virtute de celo in maonitudine brach-
 -ij Jesu mei cohortantis me ac animantis, providebam enim
 eum in conspectu meo velut agonothetam stantem post parietem
 respicientem per fenestras, prospicientem per cancellos, ingressus
 sum puonam, et cum punctim cosing feriendo animose dimicarem
 prehendi generose capita draconum, contribulavi, percussi, confregi.

Prælio hocæ proscere tandem finitò, quoniam desideravi mihi
pennas sicut columba, ut volarem et requiescerem, vox sonuit
in auribus meis cordis mei Dilecti Jesu mei invitantis me gau-
dentem in victoria sua: Jesse enim precinxit me virtute, do-
cuit manus meas ad prælium, et dicitos meos ad bellum: in
evagatione mea et liberatione; in hortum suum, ut pascerer ibi
fructus conederem pomorum suorum, lilia colligerem suad. mox
eripit et audivi vocem eius, furvens in via secutus sum flumi-
nativa, que ducit recto tramite per ostium, per quod si quis
introversit, salvabitur et invidetur et egredietur, et pascua
inveniet; ad areolam aromatam. Huc perveniens manensq;
ubi mesuisse myrrham ream cum aromatis meis, comedisse
favam cum melle meo, bibisse vinum cum lacte meo, et epem in-
vriatus: meditatus fuisse mysteria vite et passionis Christi:
extraxi germina, demesui flores, deseci frondes, decerpsi
furculos, quos omnes transferens in hortum meum: in anima mea:
demisi, inserui atq; plantavi in areolis: anima mea potentijis:
pascendus ipse deinceps et oblectandus una cum dilecto meo.
per imitationem: deniq; quia tempus putationis advenit, col-
legi mihi fasciculam myrrhe, qui inter ubera mea comoraretur.
Ex omnibus anxietatib; et amaritudinibus passionis Christi doctri-
nas practicas, que perpetuo oculis meis mentis mee obversarentur.
Postea quam potui ardentissime precatus sum Jesum meum, ut
dionaretur per viam Unitivam, qua itur recta Jerosolymam.
In visionem pacis, quia pax multa diligentibus Deum: ubi vi-
debitur Deus Deorum in sion; introducere me in cellam vinariam
que habetur et invenitur in monte sancto Dei Thabor: Thabor
habreo sermone significat puritatem: in ipso tabernaculo, in
quo habitabunt et requiescent, qui incedunt sine macula, et
operantur iustitiam; atq; ordinare in me charitatem.
Effuere nominum per suam infinitam bonitatem et misericordiam

ut charitas Dei diffunderetur in corde meo per Spiritum Sanctum suum,
 et ego omni deinceps creaturarum amore liberatus, in solo Deo meo con-
 quiescerem, Eius adhererem, ac unus cum eo fierem spiritus; idem
 volens et nolens facerem perfectissime omnes voluntates eius, atque
 ita tandem eum perfectus et inteser in nullo deficiens. Hanc
 orationem exaudiens Deus, qui Sancta desideria inspirat, et eadem
 suscepta irrita esse non permittit, replevit quidem desiderium meum,
 et duxit me in cellam vinariam; ad diu ibi commorari me non permi-
 sit; ratio imprimis erat; quia inibi permanfuri et inebriandi non
 solum nullius culpe mortalis esse rei, sed longe etiam distare de-
 bent et abesse ab ijs quae disponunt vel proximè vel remote ad ea
 pertrahunt et à virtute impediunt, minuuntque charitatem quae
 est vinculum perfectionis, et ipsa perfectio consistit in optimo
 usu virtutum; atque tollendis impedimentis charitati oppositis,
 eamque remorantibus; deinde in divini amoris affectu, qui finis est huius.
 Deinde quia radices quaedam germinis malionis ac seminis iniusti, far-
 culo mortificationis atque ligone odij et abneccationis mei ipsius
 voluntatisque propriae supererant et restabant in horto meo evellenda
 extirpanda ac superanda: flosculi denique nonnulli ac germina
 ex areolis aromatatae salvatoris mei desumendi, atque in hortum
 meum transponendi per reverti propterea per aliam, quam in ore fusi
 sum viam super montem Hermon: qui destructionem sionificabit: /
 iussus sum in regionem meam, seu hortum, ut evellam et destruaam,
 disperdam et dissipem, edificem et plantem per. Reduendi ergo ac-
 cipiens imperium, postquam cognovi, pro hunc in cella vinaria Comini
 mei permanentem non habiturum ne mansionem, obnixè denuò ro-
 gavi, dionaretur, qui Madalena in forma apparuit hortulani,
 firmare super me oculos suos, ac per semetipsum, quia hominem
 non habes, et nulla ars absque Magistro addiscitur, docere me ac
 instruere artem, proxime colendi debite horti mei et plantandi,

et ad eos quidem, ut acciperet inde laudem, honorem et gloriam, atque
placere. Eidem venire cum Patre suo et Spiritu S. delectarentur
nanquam, facere apud me in horto meo. Tandem voluntatem Dei
adimpleret abij in hortum meum. Quoniam vero in horto vo-
luptatis, in paradiso, ipse Adam, primus homo in statu natura
adhuc intacto, quando nimirum corpus subiebat animae, passiones
rationi, ipsa Deo: ita ut homo libere contempleretur. Deique
in omnibus conformis esset voluntati, tutus satis non fuit, atque
securus, quin insidiosè prosterneendus, privandusque statu inno-
centiae, in quo erat creatus, et consequenter gloriam caelestem, ex-
petiretur à serpente antiquo, et brevi quidem postea atque ipse
serpens in proelio, quod factum est in caelo, non valens à Sancto
Michaelis Archangelo constrictus ad eos et vitus, ut amplius non
fuerit inventus locus eius in caelo, detractus est in infernum
atque proiectus in profundum lacus: sicut scriptura habet lacus, sicut et
superius mox ab initio prima partis ad fundamenta lacus su-
miserè etiam tentationi mox succumbens prostratus est et everfus.
Postquam autem per peccatum originale inversa sunt omnia, ve-
luti si membra sursum deorsum essent locata; passiones quoque animae
et corporis suae violentià ita miserum perturbant hominem et
everbunt, ut non nisi per iugè atque continuum mortificationis
exercitium ad primam pacem et integritatem redire valeat;
neque ego miser et miserabilis homuncio, pauper nudus et caecus
tutus fui satis atque securus, quin à serpente hoste maligno, tot
iam annorum millibus exercitatio, consuetudinèque, habente proli-
andi, infinitis quoque, quas reportavit et à me et ab alijs, fretto
animatoque victorijs: tot denique quotquot in gehenna ignis, in in-
ferno cruciantur et ardent damnatorum animae, excitatio solijs
et quod manus est, perpetua violi atque in hoc unum ut me superet in-
tentio; everbendus in horto non modo, verum etiam eijendus
inde ac transferendus denuo in agrum Babylonicum, invaderer,

41
laceperer, oppuonarer. Cum etenim redi in hortum factus nihil non
tentarem quod eum à zizanijs, seminibus adulterinis, Polyjs, herbisq;
inutilibus vindicarem, emundarem atq; expuroarem, germinibus
postea iustitia, plantis religiosa pietatis ac floribus virtutu
solidarum adificarem, excolerem atq; exornarem; infernalis colu-
ber indione ferens tantam in agro anti tam sterili ex gratiarum
divinarum imbri atq; influxu fertilitatem, fecunditatem, tan-
tam, inquam, in homine peccatore metamorphosin et transmuta-
tionem; subrepsit in abscondito, et ubi omne semen verum ac genu-
inum iam esset in germine, neq; mature fieret in herba, radice
iuxta posuit, de qua egressus est reclusus cuius maledictum semen
absorbens fere universum celestem gratiarum imbrem in hor-
tum meum: animam meam, de saper influentem, vix non suffocavit
perdidit, arefecit atq; destruxit Radicem immortalitatis, timore
Dei, flores et fructus honoris, pios affectus, succrescentes peni-
tentia ac bonorum operum segetes q; sed haec omnia nondum
sufficiebant illam radicem infernalem praedicta causasse, verum
insuper innumerabilium pene exordium ~~sed~~ voluit esse et ori-
ginem malorum germinum, zizaniarum ararumq; nocivarum quae
nimium quantum invalescentibus et inoruentibus areolis horti
mei, tantum absuit ut non redactus fuerit in antiquam sterili-
tatem ager seu hortus meus: cor meum et anima mea. Sed in ad-
iutorio altissimi fortiter laborem meum opponens saepius triumphavit
de eo gloriose, donec tandem transfiduratus in anochum lucis
me decepit, non quidem à bene ceptis ne impediendo et cessare fau-
endo, sed scrupulos, anxietates, ariditates et alia huiusmodi ex-
citando in me atq; causando: quando nimirum suggestit mihi et
iniecit, nequaquam ex Deo esse ac provenire eiusmodi cognitio-
nes, illustrationes, affectus, lacrymas et desideria q; sed ex se astu-
tissimo deceptore et patre mendaciorum derivata ~~et~~ ^{tas} profluere

compunctionis lacrymas, et deniq; à se succensa flagrare desideria.
Exinde miserè deceptus credidi, et eo magis et indubitanter, quia
nemini legere me ex libello quodam, cui titulus inditus est Genitus
X. Compeditorum, insensissimum etiam Dei et humani generis hostem mira
in homine operari posse in specie bona et optima, et quam intensissimos
flaorantissima erga Deum charitatis excitare in hominis corde et
accendere affectus. Causam huius fallacissima charitatis nosse die
haud valui et scire, donec per meditationes et considerationes alia
investigare requisivim ac invenire rationem, quam ipsam superbiam,
per quam nimirum tollatur quis in altum, ut lapsu dem graviore ruat,
Quia passim tradunt ac docent assecte et vita spiritualis magistri,
plerumq; Deum punire superbiam per lapsu in peccata conominosa
carnis, ut multis constat exemplis. His itaq; cognitis novo
desuper succensus zelo ac fervore, letus quoq; in Domino, ac supra
quam possum exari gaudens, maturavi in tempore, ne scilicet enim tarda
molimina Spiritus S. gratia, ex arcolis horti mei, molimine neutiquam
capsa, noxia evellere et extirpare germina, nimirum felerata cri-
mina vite: et ante omnia radicem illam longe funestissimam, qua
sola initium est omnis peccati, et una origo atq; exordium omnium
inferorum cruciatuum, ex agro cordis mei averruncare funditis,
una et cum omnibus fibris suis, seu effectibus eliminare; violam
postea referant, nequicquam insurgentibus, ut raperent conamina
ventis tentationum, perniciè contra ponere lateri labore. Haec vi-
dens fugias aspis de novo accensus furiosò invidia tumens livore
irritum factura laborem meum et conatum vocavit me maledictis
sibilis suis seu inspirationibus in montem excelsum valde ubi ut
ambularè in altis et mirabilib; super me, atq; adorarem ne ipsum
credereq; venerandum atq; colendum ab omnibus ob pietatem et sancti-
tatem, ob gratias à Deo mihi gratis concessas. Sed Deo illuminante
vultum suum super me et misereute statim vidi flamas et deprehens-
di laqueos quibus me in infernum trahere conabatur, et male suada

mox repulgam dedi vipera dicens: increpet te Jesus meus hostis maligne.
 licet enim hortus iam parturiat, flores protuberent, et iam iam
 exuberent aethra, absit tamen ut Deo meo rursus existam rebelis,
 blasphemus atq; facileus fur, et arroganter per rapinam mihi
 attribuan aut appropriem quod non est currentis, mei et laborantis,
 sed misericordis Dei, ~~non est~~ neq; enim qui plantat est aliquid, neq; qui
 rigat, sed qui incrementum dat, Deus. Dei igitur est totum, quod
 in me reperitur bonum, si tamen aliquid reperire sit, nihil autem
 semper est meum. post haec cum non cessaret impudens cerberus aha-
 trare me et infestare, timui ne forsitan tandem deiperer, et con-
 sentirem incautus, ^{vigilans} ex tantis periculis quae etiam sanctissimi viri
 non valere evadere, effugium mihi ostendere dionaretur Deus,
 enixissime rogavi. Ex instinctu deinde Dei atq; inspiratione
 huic malo conorium in tempore ac etiam conveniens prospec-
 turus remedium, huic pestilentia qua siturus amuletum, huic
 toxico reperitur antidotum univesum peragravi orbem et
 lustravi: irritus tamen spei et frustra, quandoquidem nullibi
 terrarum, nusquam gentium nancisci valui, quod volui, vide-
 licet dionum patella operculum, mensura vilitatis meae ac
 indionitatis locum conorium et adaequatum: descendi ergo in
 infernum vivens, in caelos siquidem, in quos nihil introibit
 conquinatum, vel oculos levare tantum pro multitudine ini-
 quitatum et abominationum mearum atq; gravitate peccatorum
 quomodo possem vel auderem? omnesq; inibi cavernas, foveas,
 fossas et latebras postquam penetravi atq; ^{et} prospexi, delapsus
 sponte de veri in abyssum, in infima eiusdem et novissima, ubi
 Deniq; iuxta mensuram vilitatis meae ac indionitatis infra omnes
 Demones et damnatos perspexi locum, deprehendi competentem, et
 reperi adaequatum et aptum ex toto, in quem recipiens me me abscondi
 sperans haud fore ut inde a Demone extrahar quia infra se e-

omnes damnatos humiliari et abiecti me ipsum. De profundis istis cla-
mavi in oiter. suspiria inter lacrymas ad Deum et Dominum meum
qui de limo Terra corpus meum, atq; ex nihilo formavit et creavit
animam meam ad imaginem et similitudinem suam, ut in primis par-
ceret delinquenti ac toties recidivo; deinde ut ubi abundavit de-
lictum abundare faceret et gratiam; ac deniq; condescere diona-
retur propitius ut nunquam amplius dominetur mihi iniquitas,
neq; ego deinceps obliviscar sui, nunquam originis meae ac indigni-
tatis, nunquam peccatorum meorum; neq; veniat mihi pes superbia
ubi ceciderunt tot fortes, et lapsi sunt omnes qui operabantur ini-
quitate. Hoc in loco tutissimus diu cum sederem, perturbare
ac tandem exturbare omnino novis molitus est machinis astutissim-
serpens, dum haud ignorans, quod firmissime proposuerim, nunquam
deinceps sequi iudicium proprium et voluntatem, ipsissima^{us} usus est
humilitate pro fare, quo me extraheret, atq; tandem extractum iug-
laret. Cum namq; sedulo studerem atq; laborarem divinam exequi vo-
luntatem, et implere, innumeris curis ac sollicitudinibus cor meum
replevis oneravit supra modum, adeo ut non parum anxius timerem
fore, ut irritus sit et inanis omnis labor meus et conatus, ac pro-
terea illudat anghus, magisq; quam unquam alius ante hac fatuus
pultus, demonium habens, nequam et mendax proclamem et credam.
hoc ariete exturbans me ac subvertens, effecit, ut ex mero se-
maledicto respectu humano Deo extiterim inobediens, sibi vero
hosti meo longe atrocissimo obtemperans ad propositum, nullumq;
quando videlicet cupidans timore ubi non erat timor, aliorum ex-
quisivi consilia circa ea quae Deus meus interne perficere me iussit.
Quataq; etiam ubi cononovissem à carne et sanouine, à respectu et
timore hominum, et non à patre meo qui in caelis est, revelata est
ac dari iussa, secutus sum perperam; atq; ita tandem desonerans
ab excelsis cogitationibus filiorum Dei, in ultionem et vindictam
superbiae meae ac inobedientiae, quae est effectus eiusdem scilicet superbiae

Deo permittente incidi de novo in laqueos hostis maligni, et depre-
 hensus in mauro tadio et iracundia propterea quod non potuerim
 habere cui confiterer in tempore antequam me totum irretiret
 Tartareus venator animarum et draco nefandus; peccavi graviter.
 Postquam ita recidivus et retibus diaboli implicatus involutusque
 peccavi, primum aperti sunt oculi mihi, quos ante cacutiebam
 astu, fraude ac operâ occultâ atque hostili principis tenebrarum,
 et deprehendens me spoliatum omnibus donis, et gratijs, atque etiâ
 auxilijs Dei supernaturalibus, vidi nuditatem meam, facilitatem
 ac turpitudinem peccatorum meorum, etiam non erat substantia
 nisi perspicere et recognoscere iam non amicum me ac servum,
 sed planè inimicum esse Dei, et meij in laqueis mancipium et
 captivum diaboli. Hinc totâ die verecundia mea contra me fuit
 et confusio faciei meae cooperuit me, à voce exprobrantis et oblo-
 quentis, à facie inimici et persequentis. Et quia velut mare mag-
 na contritio mea, et non fuit qui consolaretur me ex omnibus cha-
 ris meis, vix non deliberare capi, ^{hinc} ~~abesse~~ in viâ Cain et despe-
 rare? Deus tamen Ter Clementissimus, cuius voluntatis non est
 mors impij, sed ut revertatur à vijs suis pessimis, et vivat, longè
 alias mihi inspiravit, pro sua misericordia infinita, et iniecit cogi-
 tationes: si penitentiam non egeris, Deo dictante cogitavi,
 incidēs ⁱⁿ manus Domini, et non in manus hominum, secundum enim
 maonitudinem ipsius, sic et misericordia illius cum ipso est: detes-
 tatus pròinde viam Cain, pressò pede imitatus sum paradisa
 seu exemplum Filij prodigi, et reversus in me, veniens veni ad
 patrem meum optimum et Deum meum in luctu penitentiae, ac
 suscipi iterum rogavi. Quod ut mihi continuoeret confessus omnia
 mea proposita et vota cum quanto potui fervore et devotione reno-
 vari. Sed haec omnia licet fecerim, nihilominus in oemitu cordis
 mei necesse habui clamare ad Deum meum: Quis mihi tribuat, ut

sim iuxta menses pristinos, secundum dies quibus Deus custodiebat me:
quando splendebat lucerna eius super caput meum, et ad lumen eius
ambulabam in tenebris: quando secretis Deus erat in tabernaculo
meo: quando erat omnipotens mecum: Ratio huius clamoris
erat, quia Deus, propterea quod rebelis fuero lumini, et inventus
fuerit in me superbia et inobedientia recedens à me ac deserens
me omni tan interno, quam externo destitutum solatio reliquit
ne nimis forsan aspiduus contemneretur, aut certe cautiorem
redderet me ex plavis, ac sapientiosem deinceps. Interdum
conversatus inter eos qui neque probi, neque improbi, nec frigidi
nec calidi sunt, sed tamen in confinio utrorumque claudari in utraque
parte, dignus plane quem Deus evomeret ex ore suo: et hoc
omnia: teporem scilicet meum et ariditatem, vix tamen advertens ca-
novi. Verum, ubi vocatus ab eo interne qui erigit elisos et il-
luminat caecos, accipi ad ipsum ut illuminarer et consolidarer
illius mihi persuasit emere ab eo aurum ignitum probatum, ut a
novo locuples fierem, et vestimentis albis induerer, et non appare-
ret confusio nuditatis meae, collyrio ungerem oculos meos, ut vi-
derem: his ergo praestitis atque effectis, vidi et cognovi quam fu-
erim miser post lapsum, et miserabilis, et pauper et caecus et nudus.
Amulatus itaque charismata meliora, penitentiam egi, Deumque depre-
catus sum, ne utiquam inefficaciter, et frustra: Reverens est etenim
Deus cum apparatu longe maiori et comitatu gratiarum donorumque
suorum divinarum abundantiori quam unquam aliis antehac, et man-
sionem fecit apud me in corde meo, quoad vixero amplius à me non ex-
trudendus, aut expellendus per superbiam, inobedientiam et cetera
vitia quae cum hactenus nimis saepius pro dolor! non solum eieci
sed etiam crucifixi rursus et occidi. Ut quorsum hac sine Quidem
nisi ut videas, et affluas, et miretur et dilatabitur cor tuum.
Prima atque Amplissima et Gratiosissima Pietas Tua affectui paterno
omni possibili devotione, submissione, humilitate, reverentia
debito, filialis charitatis amplexu nec non lacrarum
manuum tuarum osculo me quam demississime, humillime ac enipso
commendo ac perseto Eiusdem
in singulis indigne, filius

Præfatio aut præmonitio in sequente narrationem.
P. Pater, Amptne Praepulso pateri Dne Gratme, p

Ante quã presentẽ legas narrationẽ, necessarium esse dixi per hanc præ-
fationẽ quã demissimè ac enixissimè deprecari te, ne forsan me susciperis
venire inculpate R. P. Priore, ubi acturus sum de Moritiano meo atq; dicitur
qui fuit Magister meus in Moritiano, quasi non fecisset satis officio suo, debet
teq; ne inculpasset, absit enim ut iniuria ipsi irrogem, fecit namq; quod potuit.
Dixit se docuit quã fecit, quod autẽ nihil profecerim in spiritualibus, causa
inprimis est atas nimis adhuc tenera et incapax verũ spiritualium, deinde quod
maius est applicatio mei ac fratrum meorum ad officia converforũ, servorũ, ac ho-
lulariorũ, unde quia iuxta proverbium: pluribus intentus minor est ad singulos
sensus, ad plurima non necessaria, tanquã futuris religiosior, ob questũ tantũ
temporale fui applicatus, et quidẽ in nediõ subinde servorũ et arcellarum
mirũ non est omnĩ esse illud unũ necessarium, nempe disere Jesu, amare Jesu
et illi soli servire, cetera omnia enim sunt vanitas, aut spiritualia pp
temporalia papa esse detrimentũ, spiritualia siquidẽ semper primas habere
debeant. Deniq; quia non ipse solus fuit Magister quo ad imperiũ et correctio-
nes verborũ, falsam enim suã in alienã immisere mesẽ mirabiles viri
P. P. Bened. et Columb. O bone Deus quos querat, quos lites, quos rigas
institueret ille ob studia et alia quã nihil ad ipse, ipse vero ob labores hori-
rũ, quib; Magistru nostrũ affligere, et vix non expulere nos è Moritio
non esset quidẽ necessarium hęc opponere, modo cogitares hunc temporis subprior
aut superiore fuisse P. Franciscũ, et P. Columbanũ Cuvaid culina profet.
Episc. Magnum nostrũ franganz Id imm mit demom Imubon Id. ff. P. Fran-
in Festo S. P. N. Bened. non celebravit, nec ad officiu Matutinũ venit, de
alijs festis files, P. Columbanus diu noctiq; Ebriq; vino fuit, de scandalis
vero et absurdis quã instituit quarantur alij.
Cãterũ haud speraverim fore ut et mihi irasaris P. Pater, aut irideas
quod Magistra sequar Regula quã Cap. 7. et 14. iubet malas cogitationes
et peccata absconditi Commissa Abbati confidenter de sepe. Silentium
docet natura de quo licet nihil expliite ponatur in regula, S. P. N.
tamen supponit satis id doceri ab omni lege, natura si scripta
et gratia, atq; tandem ab auctoritate Eclesie. Quales sum felix tuus et
materibus et presentibus intelliges.

Quandoquidem ea est mundi hujus volubilitas et inconstantia,
 tantumque vite nostrae mortalitatis infortuna, ut ij etiam, qui Deo serviant
 interdum non sint stabiles, et in Anselm's suis Deus reperiat pravitatem,
 candidiq; Nazarei Super carbonem denique, et qui rescebantur in
 nocentibus amplexentur sterora, et qui stabant, aut stare videbantur
 miseriam longe corrumpant ruina. Tam difficilis est perseverantia:
 qua est in ratione bene considerata stabilis ac perpetua permanens non
 obstante difficultate diuturnitatis. Haec itaq; verissima cum sint,
 quoadmodum et antiqua, et nova quotidie Helioforum, mei pro dolor
 praesertim testantur exempla: plane oportere existimo, ut, postquam
 factis, ut reor, Lussemburg, in praecedentibus, quantos habeas iniquitas
 res et peccata, scelera mea et delicta ostendi tibi; causas iniquitatis aperi-
 am atq; demonstrare, quas Deus Dux ac iudex inquirens reperit, ex qui-
 bus deo erupere ac promanare effectus pravi ante haec, atq; malis,
 habitus nimirum vitiosi, fordes, peccata abominatiorumq; quae facturi
 vult abundavitq; tota pene villa mea antea. Et hoc quidem non
 alium ob finem, quam ut videas, admireris et gaudeas in spiritu sancto,
 quod scilicet salubris caupis fontibusq; venenosis, et effectus abla-
 ti sint intorquati ac laeseri; atq; tandem castrii prevalere ac ope-
 riri iniquitas Super fante terra cordis mei. Sed ut opera sit pre-
 cium, ille videlicet, quem Deus meus ter Clementissimus ab aeterno vult
 atq; intendit, sequatur effectus, haud ionores, necesse est, Amé Qne,
 causas prelibatas in Duplii epe differentia, in terras nempe alias,
 unde humiliatio mea in medio mei; et alias ex terras, hinc va homini illi
 per quem scandalum venit. Verum ne frustra illos inter quorundam, qui ali-
 era discurrunt, sua vero proprio perniciosisq; valde obsecrati amore non
 aspicientes; vitia sua quae amant defendunt, et excusare malent, quam

excultere, ex me ipsis primò causas improbas ac iniustas palam profera
in apicem persniciendas, exponamq; considerandas, hoc est, ex me ipsis pro
Sealib; petita, humaniq; arumentum narrationis, aut potius confessionis
idq; propterea, ut nemo sit qui iniuste ac perperam zelare ne iudicare
possit, cū nimirum zelavero super me ipsum primò, zelus etenim qui ex
Deo tanquā suo origine aut primordio procedit, semper incipit à seipso.
Felix deinde, inò felicissimus, quē fecerint aliena pericula cautum:
vel, qui ex alieno malo, quod in hunc finē à Deo permisso esse constat
sūt didicerit, emendare.

Prima itaq; causa malorum meorum, infortuniorum atq; ruina est illa
quam admiravit Christus aeterna sapientia in domo illa adificata super arenam,
hoc est sine fundamento, quae, postquam descendit pluvia, et venerunt flumina,
et flaverunt venti, et irruerunt in domum illam, cecidit, et facta est ruina
illius magna. Accipi hūc et intellexi velim, non iactum, solideq; positum in
Novitiatu Religiositatis, aut vite spiritualis fundamentum. Tunc etenim
intellectui meo proponi debuissent, explicari ac imprimi fortiter fundamenta
seu principia vite spiritualis ac religiose: rationibus postea aeternis,
Exemplis Sanctorum, praecipue qui in Religione vixerunt, atq; in ea ad per
fectionis sanctitatisq; inexcitabilem pervenerunt; nec non sententijs doc
trinae Sanctorum Patrum, efficaciter averti voluntas et auerendi ad
praxim, usum scilicet actualem, continuūq; exercitium, quatenus habitus
virtuosi, sanctiq; ex frequentatis actibus generari ac provenire soliti,
solide animo meo implantarentur, et eo deinde eundo et progrediendo de
virtute in virtute omni virtute flore atq; decore exuberare cum gaudijs
Spiritus S. solatio Superiorū, exemplo ac adificatione proximi, atq; tandem
cum pace et tranquillitate cordis mei quae exsuperat omnem sensum, atq; gene
ratur ex virtutū exercitio, bonaq; conscientia testimonio, ac nihil aliud
est quā Christus pater meus benedictus in saecula cuius deliciae sunt
esse cum filijs hominum. Verū capacitas creaturae rationalis, seu hominis, mo
dica cum sit, intellectus hebes, memoria debilis adeo, ut nequeat vel multa per
cipere, vel percepta fideliter tenaciter continere. Mens iuxta seu voluntas
humana concupiscentijs velitis passionibusq; ipsam disturbantibus agitantibus
inconfans admodum sit, ut in tempore tentationis recedens a secedat modò usq;

ad caelos, et iterum descendat post modum usque ad abyssos, novò tabescat in malis
 et novò iterum inardescat ad bona, atq; ita inter hujusmodi ascensum et des-
 censum fluctuet incoiter: conferentijs spiritualib; ammonitionib; et ex-
 hortationibus frequenter erigi debuit atq; indies consolidari et confir-
 mari. O Reverendissime atq; amantissime Pater ac Dñe Gratiosissime p
 Verbum ihu si ehes positum, nempe in cor antè quàm fuerat obduratum
 ejusq; obturata aures debitis si quis clamasset modulò, o quam grata
 et lucunda redderet Echam; vita namq; hominis religiosi vota Echo est
 Novitiatus, ubi auctori loqui alique. Prædicta si facta fuissent, præ-
 stita atq; peracta, quæ suavis novò resullaret harmonia, quàm dulcis
 resonare sonus, concentusq; virtutū exlaret in me et ex me audien-
 dus omnium! Volo intelligi per hoc: si ab initio statim conversionis me
 docuit fuisse perfectam in credi sanctorū viam, ac deducere stare sicut viri
 fortes in preliis contra malas inclinationes, consuetudines, concupiscentias
 et passionēs, quantum impræsentiarum habere patē, alijsq; letitiam?
 si vel unū vitium quotannis conatus fuisse constanter eradicare ac superare,
 unamq; è contrā implantare aut acquirere virtutē, quantum modò fore?
 Si tunc radicatus in corde meo fuisset timor Domini, horrore omnis peccati
 præsertim mortalis: Tunc si excitatus in me accensiq; fuisset flagrans
 et insatiabile desiderium tendendi ad perfectionē: abstractus animus
 à secularib; desiderijs; inductus amor crucis, seu mortificationis in-
 terne, amoris nempe proprii, judicij ac voluntatis &c: atq; externa,
 corporis scilicet, seu sui ac lingue præsertim recessitas et aviditas;
 stabilita vocationis ad statum Religiosū veramq; spiritualium estimatis
 extincti sub exteriori apparentia, tamquàm sub cinerib; dolosis conserva-
 ti mundani ioculi &c: Tunc inquam hæc si facta fuissent, quàm magnus
 fore novò ac esse sanctus corā oculis invidata sanctitatis, pulchri-
 tudinis, et plenitudinis, Dei videlicet, qui solam suā sanctitatem, et non
 potestatem, non sapientiam, non altitudinem maiestatis suæ nobis proposuit
 imitanda, quando dixit: Sancti estote, quoniam ego sanctus sum; Et
 per filium suū Jesu servatore nostrū: Estote perfecti sicut Pater
 Vester in celis perfectus est: atq; tandem à quo omnes creature intel-
 lectuales sanctificantur, suamq; accipiunt pulchritudine et sanctitatem,
 tamquàm à principio efficiente formali, exemplari et finali omnis splendoris

et sanctitatis quae in creaturis reperitur. Verum ob praedicta, propterea
quod positive reperita in me non fuerint, translatus tunc sum ductusve in capti-
vitate, ac sedea nordi super flumina Babylonis, confusionis meae, ubi anima
mea pene sustentatur tribulationis, et aqua potatur fluminis turbida
irruentium in me omni ex parte afflictionum; alius autem ex me ac percipi
sequitur sonus, quam ille penitentis atque a genua cordis sui ruentis spa-
misse, quae plena in caelum clamavit personavitque voce: Misere me Deus
secundum misericordiam tuam. Hinc inquam Threnum ejulare
non sine frequentibus interiectis suspirijs, pausibusque interioris, hoc est
recognitionis ac confessionis culpa meorum interstitijs et intervallis
sicut quoadmodum S. P. N. Benedictus in Regula c. 4. docet, iubetque
quotidie peccata sua confiteri sicut: solum mihi conceditur; quem sanem
Deo gratias, bono nodolor acuto valde, non quidem ipsum intendente
sursumque trahente penam, sed amore Dei sicut penitentia enim vera est atque
impetrata a charitate; non tantum ad caeli ianuam sed etiam ad ipsa
culmina, ad Deum usque extollente et elevante; ubi deinde chorum
resente bonitate ac misericordia Dei, et asstantibus atque silentibus
Threnis, etiam lacrymas inter et suspiria sicut nam etiam amor lacrymas
habet et suspiria sicut insonant, audiunturque a tota caeli curia cum gaudio
et exultatione super uno peccatore penitentia agente; iubilosi ex-
cepus, ac sit amoris cantium: quando est contritione cordis, humiliati-
one nascitur mihi spes veniae, reconciliatur perturbata conscientia,
reparatur gratia perdita, tunc a ventura ira, per frequens etiam
misere mei tollitur ira Dei, et occurrunt tandem sibi mutuo in
osculo sancto atque impleto Deus ter clementissimus et penitens
anima mea: ac tandem sentis et experior cum magna dulcedine et tran-
quillitate cordis verum esse quod dicit Sanctus Augustinus his
formalibus: oratio est clavis caeli, ascendit oratio ad Deum, et des-
cendit misericordia ad peccatorem.

Altera causa est, quam Christus per discipulum suum quem diligebat,
obiecit Anolo, seu Episcopo Eufesia Ephesina dicens: habeo adversum te
quod charitatem tuam primam reliqueris. Causa eroo ista declinatio est
sicut recessus a primo illo fervore, quae exultavit in me, sicut, sepiusque
maxime in exercitijs ante Professionem & primam missam renovavi.

ac reformavit Per Clementissimus Deus, quando Eiusdem Spiritus Sancti in-
 finitum electurus vitam statum ad salutem meam maxime accommodum pios
 consilii viros atque prudentes; tunc etenim licet parvulus adhuc ignorans
 introitum et egressum suum, haud negavi, cum irreligiosis non tractandum esse
 de sanctitate, cum iriustis de iustitia, cum caecis de coloribus, cum secularibus
 et mundanis de caelestibus; sed cum sapientibus, probis ac timentibus Deum
 communicanda esse consilia; qualis vir sapiens, probus ac timens Deum
 utique vixit omni executione maior, et requiescit a moribus a laboribus suis
 in sanctissima pace Rmg. D. abbas Georgius Geiser, ac vivit etiam nunc
 ad R. L. P. Josephus bren prior S. Georgii vir religiosissimus atque
 devotissimus, cuius iussu ac hortatu ad praesentem beatam memoriam abbatem
 tunc temporis adhuc priorem huiusce rectoris causa pro via ab ipso pro me
 facta intercessione ac recommendatione, missus sum et abbeatus.
 Quando autem Deus omnipotens, qui nullum hominem creavit, et Deum adhibens
 sed ad laborem, singulos ad aliquod vitae genus certum ac determinatum ut
 prudentissimus paterfamilias liberos suos destinat; varios iussus
 dare solet instinctus, qui a prima pueritia ferè emicant, quos viri
 ac homines pii ac illuminati à Deo indagare sciunt atque discernere,
 alibi facti patroni mei haud dubie in Spiritu S. seu in lumine Dei
 optime noverunt quae mihi persuaderent vitam statum, prout scire, atque
 esse ille ipse in quo pro dolor! aberrans à proposito Dei ac huius vocatio-
 nis meae multis tempore saevius et abominabilis pseudoreligiosus
 vixi cum scandalo totius universi, ab modo ac deinceps ut pie credo spe-
 rore ex misericordia in oratione et charitate Dei in qua et moriar.
 Per recessum istum de quo modo dixi aliud nihil velim intelligi, quam languorem
 mentis: qui est diminutio caloris seu fervoris, per quem anima, in statu con-
 jectentis subsistit, seu in tepescentia aut tepiditate, et quidem in ultimo
 gradu, ubi postquam perverit, haud potuit non sequi ac fieri horrendus ac hu-
 iusmodi lapsus, tepiditate siquidem tam mediocri, quae perna non est, nisi gravis
 ruina.

Tertia causa est praecedenti proxima atque ex ea profluens, quam
 licet in graviore materia, Jacob Patriarcha moriturus filio suo primo-
 genito Ruben exprobravit dicens: Effusus es sicut aqua non refers.
 Effusio nempe mei ipsius et applicatio ad exteriora tanquam ad plurima

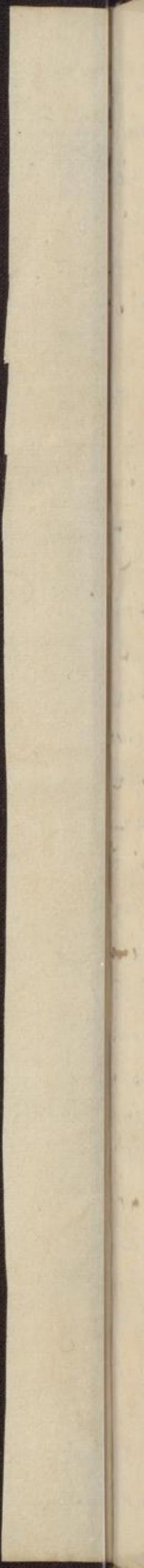
non necessaria; quae sunt chronica atq; captatis distractione, conversatio-
nū sū idq; solius sedis vitandi causa orti ex odio silentij, solitudinis
studiorū ac laborū sū. Ex huiusmodi proinde effusione aut applicatione
ad exteriora fieri aliter haud potuisse, existimo, quā ut spiritus
meus dissiparetur in primis, ac postea interna restituerem, in via Dei
non sinere incrementū, non proficere, sed tandem necessario deficerem
non progredi enim in via Dei est, regredi, non proficere deficiere, perire
atq; in ruinā irem. Jam primum, attamen ex oratione Dei specialiter
adhuc suppedit mibi tempus et neglecta supplendi, et perditā instaurandi,
conoscere ac intelligere dolore factus intrinsecus, ideo maxime
partem vitæ meæ, maximā meritorum perijisse, eū quod cogitationes et
studia cordis mei, seu voluntatis, sparserim in obvia quoq; et raro col-
lectam: Christum solum in corde meo residentē tanquam in deserto domo,
quam quis nunquā invidetur hospes, deseruerim. Jam, inquit, suis factis
et experior quia vanitas vanitatum et omnia vanitas præter amare
Jesum et illi soli servire, porro Jesus tam in vita mihi quā in eternitate
unū illud necessarium est; huius ergo dixi nunc capi referare et reser-
re penetrare intimum cordis mei soli; ibi solus cum solo ut loquar me
recolloam: ibi ut audiam veritatē intus loquentē: Martha quidem
ubi obedientia, necessitas et charitas id à me exierit, partem aliquando
relinquerō, sed non iterū in quiete orationis et recollectionis optimam
marie etiam partē, quæ est unū illud necessariū; hoc est, per veram
simplicitatē animi, seu voluntatis, aut exterioris applicationis sensum,
nova, inutilia, curiosa, superflua, aut quæ ad me non pertinent, quæ
officiū meū, obedientia, vel charitas non præscribit, et de quibus Deus
orationē non sum realiturus, illa, inquit, plurima omittam, et unum
elivam, ut uni non solum intentione, sed et maiori recollectione, et uni-
tate actionū applicer. Verbo: Jesus Christus unum amoris mei erit
et est obiectū ac spei anchora: in hunc curam meæ omnes, solitudines
studia, affectus demersus confluent. Tota mea vita fit ad Christum ire,
à Christo exire, et redire ad Christum. ad Christum ire per orationē, à
Christo exire per actionē obedientiæ, necessitatis, et charitatis, et
ad Christum redire per recollectionē, examina et penitentiam. ad Christum

ire, ut gratiam petam: à Christo exire: ut Christo serviam: ad Christum
redire, ut peccatis meis ac defectibus me deam atq; fervore amoris redimere
grem.

Quarta causa est similis illi, aut illa ipsa ob quam cecidit in caelo An-
gelus, ~~Lucifer~~, cuius superbia tracta est usq; ad inferos: Lucifer
nimirum contemptor verbi, amans sui, elatus opinione propria ex-
cellentia, oblitus divinae justitiae. Intellectuatur huius velim defectus
humilitatis, aut Superbia, amor et appetitus propriae excellentiae
honoris, estimationis, gloriae vanae ac laudis per gradus imaginatio et
estimationis mei ipsius, contemptus aliorum, horror suorumq; omnis con-
temptus et neglectus, vana iactantia talentorum, inobedientia,
pernitentia et arrogancia, emulatio, plaudendi studia, respectus
humani sperantes et timentes, dissimulantes ac persuaden-
tes per politica agenda ratio quae sequebatur defectus simplicitatis
aut veritatis ascendendo cum Superioribus et aequalibus, artificiosa ac
malitiosa ratio demerendi aliorum favorem per adulationes, presentia-
nes, detractiones, susurraciones &c. Superbia itaq; cum fibris suis
omnibus ac effectibus quae est appetitus inordinatus excellentiae in temporalibus
aut spiritualibus, quos quis maiorem se facit, et fieri vult, quae re ipsa fit
quia inventa est in me, hoc est, quia oblitus sum Christi Dei mei, estimati-
onem apud homines querens, omnia in seculo et pompa gerens, nun-
quam vel raro de fine creationis meae et vocationis cogitans, me unum
operum meorum et actionum finem constituens, cecidi et corruvi, causa
per quam funestus ac lugubris atq; detrahitus fui usq; ad inferni regi-
dine, et nisi quia Deus advenisset me paulo minus in inferi bara-
thrum devenisset et habitasset anima mea. Ex Superbia mea provenit
remissio animi, laxitas vitae deponit et stupor, tam multis annis multum
profectus, tam gravis et turpis deordinatae vitae meae, et denique
ut S. Basilii a se verat¹¹ ob gravissimum superbiae peccatum iustus Dei
iudicio traditus sum in servitute luxurie ac aliorum vitiorum omnium.
Siquidem bonorum solatrix est superbia, et ut S. Greg. ait, vitiorum regina
superbia, cum devinctum plane cor ceperit, mox illud septe principalibus
vitijs, quasi quibusdam suis duibus devastandum tradit per.

Quinta causa est, quae exprimit Deus per Osea prophetam dicens: Con-
vertent alieni robur ejus & ipse nesciet. nimis affectata, studio quae
libera deinde nimium quantum et incauta conversatio cum Domesticiis
etiam et confratribus ac etiam subinde cum secularibus. O quam insipienter
stulte et pueriliter ne gessi, quando unicuique statim adhaesi!
credidi atque confisi, certe iuxta proverbium quod dicitur: fide sed cui
vide, prius in memoria revocare debuisse et cogitare monitum S. Jere-
mie prophetae: unusquisque se a proximo suo custodiat, et in omni fratre
suo non habeat fiduciam; quia omnis frater supplantans supplantabit, et
omnis amicus fraudulenter incedet, et vir fratrem suum deridebit, et
veritatem non loquetur. Sunt enim pro dolor! quotum lingua fascita vulne-
rans locuta est dolum, in ore suo pacem meam locuti sunt, et occulte posu-
erunt mihi insidias. O quam grandis stultus fui, quod unicuique statim
penetrabile cordis mei resecaverim et quae intus lateant ostenderit inui-
sae contionibus ut filij matris meae subnaverint contra me ijs ipsis armis
quae mutuarunt a me. O quantus supor, quod non evitaverim occasione
personas, tempora, loca, materias, circumstantias cum et in quibus ipsa ex-
perientia docuit commissos esse errores et peccata, ijs quidem ipsis reve-
lantibus et accusantibus me qui meum vel peccaverunt, aut ad peccatum
moverunt aut certe invarunt, et causam dederunt male agendi, mu-
murandi, detrahendi. Jam primum dum vexatis mihi dabit intellectum
conosco sincere advenit esse atque ambulandum cum Deo ac superioribus, se-
quam cautissime cum filiis matris meae, id est confratribus etiam
multis nominis cum externis et secularibus. Jam experior, iam sentio
non evitare occasiones nihil aliud esse, quam velle occasum animae: iuxta
illud, qui amat periculum peribit in bello. Sed de hac causa alibi, ubi
forte dicentur, ubi docetur de causis externis: ita tamen ut non
videar aut credar notituros alijs: si enim ego scissem et custodissem
quae oportuit scire et custodire me, non corrumpessem. et isti frustra
posuissent tendiculas.

Contra
quod
episcopus
papatu
!
Edem
Sper
Papa
Bibe
il el
vulca
le pop
latia
ia ius
omis
us lo
pa ex
re ve
uati
di qu
lute
by p
ian
tio
iux
Bil
ho
vile
pup

Sexta causa est oculus nequam totum corpus reddens tenebrosum, ut Chrysostomus in Epistola ad Romanos dicit. Defectus intentionis, seu intentio vel nulla, vel frigida, vel non pura, sed permixta captationi propriorum commodorum, vel vitiosa interveniente intentionis prava &c. Ex hac causa tantum mali pronantur et pronantur, prout lucens ac dolens vehementer agnosco, ut etiam ipsa opera, bona in se alia, non bona, non Deo placita, non meritoria, sed profus vitiosa reddita fuerint, et facta plurimorum iactura aut amissionem bonorum. Sicut, sicut Deo sint Laudes, quando sit momenti curare ut recta ac simpliciter in omnibus intentione habeant: quando sit momenti ordinare actiones meas, ut suo quoque tempore fiant, et ex praescripta in Regula alijsque libris methodo. Sicut inquit, quae ad proximum recte intentionis sint necessaria, et in quibus deficiunt: et emendari.

Septimam causam peccatorum neorum a spirituali Civitate psalter, ut ait: Non est Deus in conspectu eius, inquinata sunt via eius in omni tempore. hoc est, oblivio Dei presentis. Cujus enim animus temere evanescit, otiosus se dabit: quis frequentur irascitur? quis humanae laudes avidè captat? quis ad opera spiritualia piger est? quis actiones suas ad Dei gloriam non refert? quis inter orandum distractitur? quis, ut uno verbo dicam solus et ut alijs peccat in hoc et illo genere peccati? in promptu causa est; qui non semper cogitat; Deum cogitationem, et actionem omnium suarum inspectorem esse. Dixi ergo nunc cepi imitari animalia illa mystica, quae erant plena oculis ante et retro, habentia nempe oculos in manibus, oculos in auribus, oculos in labijs, oculos in pedibus; plena oculis intus et foris, ut nimirum neque videam, neque audiam, neque loquar, neque cogitem, neque gressum divinum, neque quicquam aliud operer nisi divinum conspectu Dei et in conspectu Dei.

Octava causa est. Dissimulatio gratiarum Dei excitantium seu prevenientium, ordinatarum a Deo ad vitandas imperfectiones, errores et peccata. Dissimulatio inquam, vel dilatio, partim ex pusillanimitate, partim ob fuscum aut horrorem molestiae alicuius, partim ob respectus humanos. huiusmodi dissimulatio et dilatio foris est omnis mali: quia Christus Jesus tanquam caput in membra, et tanquam vitis in palmites, in ipsos iustificatos iugiter virtutem influit iuxta Tridentinum: quae virtus bona eorum opera semper

anteedit et conitatur, et subsequitur; quia, inquit, ha excitantes seu ante-
cedentes gratia à Christo in palmite derivantur, non potest esse palma
viva vitis sine hoc influxu gratiarum excitantiu, proinde indies arefiet,
exareabit, et in ignem mittetur. crede experto mihi qui Des
plus millies millies millies innotuerunt me probui, sed misericordia
Domini quod non sumus consumpti, quod hoc est, quod non exipes et
in ignem missus sum aeternu.

Nonna causa est neglectus ordinis, temporu et actionu, ex hoc neg-
lectu orta est coniectio meū cū actionibus Deū concernentibus. e. g.
Meditatione, Examine, Misere &c. in anouistiis temporis; hinc festina-
tio, precipitatio, et expeditio leui brachio, et pluries quā possum
fateri ac dicere omisio. quod quam periculose sit ac damnosu, inde
colligi potest, quia interdū Deus alioat alium tempori aut actioni
gratias, cū finali gratia connexas, atq; ita nelegisse tempus aut
actionē illā, est perdidisse gratias illas, et consequenter gratiam
finalē. quid ex hac causa inuolter patiar, solus Deus scit, et ego
qui inuolter times, ne forsā abluuiverim aut perdididerim gratiam
finalē. solatur me quidē Deus quod reduxerit me aberrantem
bis et relinquentē ovile ad quod per professionē me alligavi, sed
torquet id, quod S. p. N. Bened. et revelaverit, S. Gertrudi, eum
qui male in suo ordine, sicut ego, inceperit vivere aut confunderi
aut eijus confundi non satis intelligo quid significetur, an nimirū
adhuc sit spes salutis illi qui confunditur, aut num fiat Herodes
et multi à plaris temporalibus ad aeterna tormenta eijendus sit.

alij

Decima causa est defectus silentij tantopere à S. p. N. recommendati ac
precepti in Regula. hui defectus effectus in me ut vana fuerit religio
mea iuxta S. Jacobu. ita ut non potuerim non peccare: nam in multiloquio
non deerit peccatu: quia enim multa locutus sum quae non profuere sperant
at diabolo hoste antiquo fui et vix non vixi in infernu de trahit, sicut
multis evenit in seditione Core, qui de trahere superioribus suis Moyse
et Aaron p. sicut urbs pateris et absq; murum ambitu, ita vir qui
non potest in loquendo cohibere spiritus suū. deniq; vir linguosus non
iustificatur. Et ut sanctus Gregorius ait: cecidit in me illa maledictio
Esopus es sicut aqua non crescit, hinc sum vir sterilis, vir cui non bene-

Benedixit Doming, vir qui non prosperatus est in vita.

Undecima causa est, quod nimium quaesiverim ne ipse et propria commoda.
 Ex hoc fonte omnes ferme defectus, omnia peccata tam in hominibus saecula-
 ribus, quam in religiosis profuerunt: querendo seipsum perierunt tot milio-
 nes auroclorum, qui Luciferum sunt secuti; querendo seipsum perijt genus
 humanum: querendo seipsum amittitur Deus, et in infernus impletur animalibus.
 Huc etiam pertinet fuga crucis, quae est crux omnium durissima: nam
 pati communis crux mortalium est et simplex: sed reluctante et inuito
 pati crux damnatorum, quae sui ipsius odio duplicatur. Fuga crucis non
 tantum durissima crux ^{fuit} sed et pessima; utpote omnium causa malorum
 meorum, quare enim nihil profeci in virtutibus? in promptu causa est, cruce
 fugi, pati nolui. quare tam ubi fervor, de quo supra mentione feci,
 insequit; cruce fugi, pati nolui. Quare detestari obedientiam? quare
 declinavi charitatis officia si humilia fuerint, si difficilia, excusari mortifi-
 cationis studium non adhibui, cruce fugi, pati nolui. hinc factum est
 et contritum, ut, dum pati nolui peccare non me tuerim. Inter peccatum
 positus et cruce audax et proleps in peccatum sui, timidus et ignavus
 cruce tergaverit; malui scilicet malus esse quam miser, errore certe peccati
 non teneo enim miser nisi malus. Sed deinceps ita obfirmans animum, si
 metu crux invidiam illud cogitabo, aut patiendum ne peccem, aut patiendum
 quod peccaverim. Crux quae antecedit peccatum, gloriosa est et meritoria;
 quae sequitur turpis et infructuosa, prima sanctorum est, altera reproborum.
 Duodecima causa est, resoluens, aut profus omisa et amissa custodia
 sensuum visus, auditus, tactus &c: per sensum enim fenestras etiam
 in Religiosis non tantum defectus sed et peccata gravia et mors ascendit
 atque inceditur in animam. Quare perpetua vigilantia tam exteriori
 quam interiori hominem meum custodire debuisse, atque curare omni virtutis
 nisi ut illos sensus, a terrena vita ad caelestem traduxisset, eosque sensim
 abduxisset a nimia operis quod exercent attentione, ne se avidius rerum
 terrenarum delectationibus immergerent. Nam servire sensus debent, non
 imperare. Oculorum imprimis castigari licentia opportuisset: quia enim
 celerrime videndi rerumque plurimarum imagines ad phantasiam et inde ad men-
 tem transmittunt, graviter peccatorum semina in appetitu excitant, nisi firmis
 custodia muniantur. Maximo perere autem caveri debuisse non solum as-
 pectus feminarum, cum et in quibus Deo sint laudes non remitti peccatum

aliquid à me commissum esse, ^{exceptis} praterquam quod ex vegetatione et in iocis
+ noniales osculatus fuerim ac unam attigerim circa manillas absque lamen-
tatione aut concupiscentia; sed etiam eleoantalonum iuvenulorum
huius enim etiam aspectus; praterquam quod magna inordinatione in corde causa
dissonis quoque ad multa mala plurimamque religiosorum ministeria, officia
et opera reddidit minus pura, minusque grata. Ex nunc autem ubi et
curabo sedulo ut exterioris oculi mei rectitudine intentionis puritas
semper coniectur, hoc si fiat. Dei vestigia: qui solus exsatiare potest
cor nunc et omni appetitui satisfacere delictis suis sanctis que sapienter
omne sensu: ubique impressa reperire poteris: et cum ipse in creaturis re-
verari satis ac perfecte didiceris, ex his suaviter atollere poteris
animum ad divina maiestatis contemplationem. delicias ex contemplatio-
ne Divinae Maiestatis provenire ac promanare solitas qui quiescant
adhuc esuriunt, qui bibunt adhuc sitiunt, ac desiderare nequeunt nisi
Iesu quem diligunt: et hoc desideria solum desiderare deinceps licet tibi.
Auditus sensus est disciplina, per quem nobis veritatis et sapientie
quasi per ianuam mentem ingreditur. Sapere itaque ne oportet aures impro-
da circumpectione, ne pro veritate mendacium, pro sapientia stultitia in-
penetrabilia cordis mei irrumpant: claudere illas debes obloquutionibus,
claudere suspiriis, claudere rugis et rumoribus, claudere otiosis nar-
rationibus, detractionibus, omnique rei que nihil ad animam profectum
conferit. Sicut qui auditur symphonia, sensu seu in auribus modulatione
illa et dulcedine contentus, etiam cum disceperit: Ita malus sermo, quamvis
non statim officiat, semina tamen in animo relinquit, que diutius haerent,
et ex intervallo recurrunt. Deum in his loquentem eo frequentius audiam,
quo rariis homines audieris. Omnia ornamenta arte confecta esse
minatorum sunt et male audientium, qui bene semper olet, inquit poeta
non bene semper olet: ides reicit omni odore, faciam ut bonis moribus
suavissima virtutum fragrantia redoleam. Gustu vero castigato absti-
nentia et sobrietate: tactu cuiusque verberibus aliisque assuetudinibus. Satius
est enim corpus affligere, et servare; quam noxijs blanditijs et ipse et
animam perdere in aeternum. Pro clausula huius cause appono, ac dico,
quonia expertus sum, ut teneas puteum religiosorum quisquis ille sit, tu sum
se fore à diabolo quia est sub clausura, si clausura sensum suum non adhibu-
erit. Nec porta religiosa aut claustralis bene obsecrata proderit, nec ipsa
reservatio casu, nisi porta sensum suum firmissime muniverit.

Tene propter amplius presulas Opere gratie, haec sunt principales malorum
 meorum ac infirmitatum duodecim, quas Deo Quae ac indue reperi in me-
 ditationibus, considerationibus, Examinationibus ac reflectionibus meis. Si tamen
 adhuc aliae scias existere in me, quae vel explicitae vel implicite
 aut virtualiter in praedictis non reperiantur et contineantur,
 quoniam submississime per salutem animae tuae ac meae obsecro intimare mihi
 et induare gratiosè se deditioneris. Credo enim ac scio esse sine numero
 me esse ut aeternè felix sim et beatus, eam lege vocatus ad religionem,
 ut sanctus sim et evadam. Eo scio ut Deo fruamur: hoc enim est beatus esse.
 Eam lege ut Deo perfecte serviam: hoc est enim sanctus esse: ad hoc quoque cupido
 scire ac desidero intelligere omnia quae ad praedicta necessaria sunt.

Porro causae praedictae duodecim quadruplex habent principium, quorum
 primum est, quod parvi duxerim nihilque sere fecerim vocationem meam
 ad statum Religiosum. Nam ut Vita spiritualis magistri tradunt, oportet
 ipse me ante omnia instrui ac edoceri quantum donum, quantumque gratia
 est vocatio Religiosa, neque deinde memorè esse illius iociter, non
 tantum ipsam vocationem religiosam plurimum estimando et amando, sed etiam
 omnia connexa cum illa, omnia nempe prescripta à Religione, quamvis
 videantur exigua: cum enim auctoritas sequatur naturam principalem, cui
 placet principale, etiam placere auctoritas necesse est. Tanti esse coram
 Deo vocationem Religiosam ex S. S. Thoma. Bernard. Bonavent. aliisque
 deducitur, ut merito vocari debeat et estimari donum Dei prestantissimum
 et gratia gratiarum. hujus rationes peti possunt ex praedictis SS.
 quae huc ponere superfluum esse existimo, quia non docere venio, sed
 me accusare ac meam patefacere miseriam.

Alterum principium est, quod miserim legere libros spirituales aut affe-
 ctuos, ex quibus Religiosi homines instruuntur et illuminantur Spiritibus
 eorum et fervor charitatis et aueruntur et fovetur, conservatur et regitur,
 a qua multa bona habet, quantas utilitates habet per lecturam. primo intellectu
 illuminat. 2. voluntate auerit. 3. memoria optimis imaginibus repraesentat. id
 est templum animae nostrae exornat, verèque divite hominem facit. Non est
 mirum quod de non tanto conatu à bonorum librorum lectione me deo diverterem
 ne scilicet in bono opere me impierem ad cor redire et ad Deum meum. omnis enim
 scriptura divinitus inspirata utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripi-
 endum, ad erudiendum in iustitia, ut perfectus homo sit Dei, ad omne opus bonum
 instructus. illud fateor quidem de sacra scriptura dictum esse, sed ad alia etiam
 quando bona est, potest transferri: nemo enim bonus nisi solus Deus, et quod

unquam. Utilitas ab eo fuit. quantum studium religioso homini ponendum
sicut in S. Scriptura, patet inde, quod lux sit et lucerna pedibus nostris, Lucerna
inquit David, pedibus meis verbum tuum. Et Apollus petrus: habemus firmiore
prophetium sermone, cui bene factis attendentes, quasi lucerna lucenti in
caliginoso loco donec dies eluceat, et lucifer oratur in cordibus nostris
Denique ex illis verbis didici: non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod
procedit de ore, lectio spiritualis esse cibum anime, nonne et velut mamma
omne delectamentum et omnis gratie suavitate in se habente. De servientibus
uniuscuiusque voluptati sed.

Cum P. Augustinus dicat: quod recte noverit vivere, qui recte novit ora-
re; oratio autem illa que meditatio, ^{inducitur} homini religioso in primis pro ceteris
necessaria sit et utilis, nam ut S. dicit Bonaventura, omnem religionem
absque orationis et contemplationis studio arida esse et imperfectam,
habet quare pro 3° principio a prioribus, quod in notaverim proxime, me-
thodumque orandi mentaliter id est meditando. Quod ergo hoc studium
non habuerim mirum non est quod nulla S. Scriptura sapientia habuerim
me Quamque me non cognoverim, et consequenter me non odio habuerim
Quamque non dilexerim. Nam meditatio finis est omnis cognitionis et opera-
tionis et est sapientia vera in qua est cognitio per vera experientia.
Denique quando certum est in illis etiam qui meditari solent, ad male et inuti-
liter meditantur, dum nimirum in meditatione non extinguitur ignis, nocte
sepeferre animam, sed in fastidiosisque rerum spiritualium introitu, vitam ipsam
religiosam despicere, ad ultimum desidiosis gradu deveniri, quidde me pati-
endum qui omnino negligi hoc studium maxime necessarium, nisi quod satis
fusse in his et alijs confessus sum.

Quartum principium est, omnia sicut si non omnia, inutilis tamen et infructuosa oratio
vocalis. Oratio vocalis ab apostolis primo per commendatur et velut prima virtus habetur.
ex sequentibus patet quid huius dicere velim. S. dicit P. aug. Deus iubet aliqua, qua non
possumus, ut noverimus quid ab illo petere debeamus: ipsa enim est fides, que orando impetrat, quod lex imperat.

Et alibi. Occupatas agant, quod aliquid sine difficultate faciunt, et ubi difficultate aliqua sentiunt, fidelissimis
et perseverantissimis precibus et misericordie precibus operibus facilitate a Deo impetrare persistant. S. Gelasius
dicit si in ipsis primis hominibus, dum qua nimirum facilitate confidunt, et tanta Dei gratia in vacuum recipientes non orando, nec de
recipitis gratiis gratias referendo; nec ut eadem in temerata durarent, suppliciter implorando, incolemes consistere requirere
quanto magis post prevaricationis ruinam absque divino munere suis viribus vel equi stare non possunt, sine quo nec in terra
existere valuerunt. Et S. Thomas. nec valet instantia, qua quidam offerunt, quod ad omnia in tentatione non fuit subvertitur
et decipitur, licet tunc maxime indigeret, quia iam receperat peccatum in animo, et ad divinum auxilium recurrere non
potest. ergo quod tam males exhiberim, quod debet lapsus sum, alia causa vix est quam quod orare omiserim
sicut de petro dicitur est, debet lapsus imminentis et orationis admonitus, et tamen ut caveret et orare nunquam
persuasus.

Pro fine et maiori intelligentia apponere libet, quae
 ita fructuosa: Ex hoc constat nihil petere, quae constat nec quae
 promissis, veritatis: petite et augetis. sed multa oportet querere, si libet
 quod petis invenire. oportet petere Deo dionem, nec tam attendere sua voluntate
 qua Dei pensare diuinitate. O qua multi videntur sibi grandia petere, quae tam
 tantilla, aut nulla, indignum est, a tanta maiestate postulare, ideoque et indignum
 Deo, precibus exaudire, indigna se conuadere. Et si quotiescumque successus orauimus
 vel aliquid saltem postulamus, quantum, pro quantum conuadimus. Ex his ergo
 concludo si petivisse a Deo humiliter, fiducialiter, perseveranter sed
 in primis bene orandi spiritu hoc est auxilium Dei ad orationem omnem
 sequente, deinde auxilium ad omne operationem honestam et salutarem, ad
 servanda mandata Dei et regula, Deum absque dubio concessisse mihi, et
 inde longe emanasse aut evitatos fuisse defectus, errores, scandala
 et me in sanctum evasisse.

Haec dicta de causis internis eorum, principijs breviter tantum et obiter
 dixisse sufficiant in praesentiam.